

בש"פ 7984/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7984/17

לפני: המבקש:
כבוד השופט נ' הנדל פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערר

בשם המבקש: עו"ד יזהר קונפורטי

החלטה

מונחת בפניי בקשה למתן רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז (עמ"י 24603-10-17, כבוד השופט ע' קובו), שקיבלה באופן חלקי ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (בש"ע 62296-09-17, כבוד השופט א' מלמד), בעניין תנאי שחרור שנקבעו בנוגע למבקש.

הסניגור התנה את קיומו של הדיון בכך שיתקיים היום. לצערי הדבר אינו אפשרי. מעבר לכך, לא ברור כלל כי בתי המשפט פעלו ללא סמכות בקביעת תנאי השחרור של המבקש. נזכיר כי סעיף 17(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, עניינו במעצר. פסיקת בית משפט זה קבעה כי סעיף 17(ד) לא עוסק בשחרור חשוד בערובה, וכך נכתב:

"אין חולק כיום, כי בית המשפט מוסמך לשחרר חשוד לחלופת מעצר בתנאים מגבילים, כאשר החקירה הסתיימה, וגם באין הצהרת תובע" [...]

"כאשר אין בכוונתה של התביעה לבקש את מעצרו של החשוד עד לתום ההליכים בעניינו, כי אז אין צורך להיזקק לפרוצדורה הקבועה בסעיף 17(ד), שכן כבר נפסק כי ניתן לבקש את שחרורו של החשוד בתנאים מגבילים, גם אם הסתיימה החקירה, בהתאם לעילות המעצר הרגילות." (בש"פ 8874/15 מטייב נ' מדינת ישראל, פס' 13-14 לפסק דינו של השופט א' שוהם (27.1.2016) (להלן: עניין מטייב)).

יצוין כי במקרנו לא הוגשה הצהרת תובע. אפנה בהקשר זה לפסיקה בעניין מטייב אשר קבעה שבמקרה שכבר הוגשה הצהרת תובע, יש מקום להגביל את תקופת השחרור בערובה לפרק זמן קצר וסביר (עניין מטייב, פס' 14 לפסק דינו של השופט א' שוהם). אכן עסקינן בתקופה קצרה בעניינו.

אוסף כי כבר נקבע בפסיקת בית משפט זה כי לצורך שחרור בערובה של חשוד לפי חוק המעצרים, אין צורך במעצרו בפועל של החשוד (בש"פ 952/00 מדינת ישראל נ' חוטר-ישי, פ"ד נ"ד(1) 683 (2000)). כך בעניינו לפי סעיף 44 לחוק, לא נדרש מעצר בפועל על מנת להורות על שחרור בערובה ולקבוע תנאים מגבילים.

בהתאם, נוכח כל האמור ובנסיבות המקרה לרבות שהמבקש אינו נתון במעצר, אין מקום להעניק רשות ערעור ולדון בעניין לגופו. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התשע"ח (18.10.2017).

שופט